

А. Х: Да, и след всичко това ,което изброи ,че си постигнал, изведнъж се поглеждаш в огледалото и оставаш очарован от многото бръчки, с които си се сдобил, от всичко, на което си се надявал, ама както и да Е. По важното е, че дълго време си се надявал на нещо! Живота е една абсолютна заблуда и нищо повече, но не си го признаваме !!?

М. А: Лицето е просто маска на душата. :) И все пак: по - готино е човек да няма бръчки. :D

А.Х: Да, така е и затова всичко, което човек преживява, се отразява на лицето.

Тези двама приятели с думите си ми дадоха повод да се замисля... Всъщност... колкото и да се твърди, че времето е нещо относително... или даже че не съществува... неоспорим факт е, че оказва влияние на абсолютно всички, които са на Земята – независимо дали са растения, животни, хора... пък дори и да са хора, смятани за богове – всички те са подвластни на времето! Всеки от нас се ражда с плач, докато неговите близки се радват... После сме деца, младежи, които постепенно преминават в зряла възраст, остаряваме, след което душата ни с радост напуска тялото, а в същото време нашите близки проливат сълзи. Така се затваря един естествен жизнен цикъл. После... облечени в друга премяна... ще дойдем пак... и пак... и пак... Ще трупаме различни опитности. Ще обогатяваме нашето индивидуално съзнание, докато стане цялостно, т. е. докато се слее с Цялото, от Коего е частица, тъй както искрата е частица от огъня. В това аз не виждам нищо тъжно... никаква драма. Напротив – вдъхновяващо е за мен! И да – не съм на 25 години... 54 скоро ще навърша, но... странно нещо е животът... Когато бях дете, имахме един съсед, който беше долу-горе на години, колкото съм аз сега. През призмата на моето детско съзнание... ами той си беше старец... с единия крак почти в гроба. :) А сега... когато самият аз съм на тази възраст... Ами Боже... аз сякаш съм си същото това дете! И ето ти тук субективността на времето, защото... има два вида време: едното е обективното – когато се огледаме в огледалото, ние виждаме бръчките, които са отпечатъците, които времето е оставило върху нас. Не бих казал, че всички бръчки са грозни. Не – всеки остарява, но всеки остарява по различен начин! И докато на млади години красотата ти може да е дар, то на по-стари години трябва да я заслужиш... трябва да си работил върху себе си, за да бъде лицето ти красиво и одухотворено, защото то е израз на нашия вътрешен свят – на това, което мислим, чувстваме... на желанията ни, мечтите ни, постъпките ни... В това отношение всичко е написано на лицето ни и ние не можем да го скрием от този, който може да чете по

него. Вторият вид време е субективното. Човек е на толкова години, на колкото се чувства! Честно казано, ако нямаше огледала... ако нямаше къде да се огледам... в никакъв случай нямаше да си дам повече от 25 години... Добре де... максимум 30! :) Сякаш времето забавя в мен своя ход... И съм сигурен, че не само в мен! Спомням си една моя бивша ученичка... една от най-интелигентните ми ученички през годините – Вероника, беше споделила своето усещане за мен: „Господине, Вие сте от хората, които сякаш нямат възраст.” Чудесно е да пораждаш такова усещане у хората... и да го носиш в себе си. Пожелавам го на всички!